

Vida Mokrin Pauer

Tri

Dve mesti

Danes bi rada pisala z zaverovanostjo, kot sem pred leti. Poskušala bom vsaj s svojim starim motivom, ki pa ga bom locirala in povezovala, kot se dvoje mest: Se je včeraj res tvoja učlovečena moč spet nepozabno gostila v meni. Jemal si me, si se vse tja do periferij postelje in vsakokrat spet sem naju morala kotalit nazaj v središčne možnosti razširjanja. Tako sva tudi potovala, se pravzaprav neenakopravno menjavala v zvodništvu. A bilo mi je povšeči se pušcat potiskat na obrežja slasti.

Tvoj dobri spomin mi sicer ni natančno odgovarjal, a vedela sem, da zanalašč — da sva lahko kot zašla še kam po poznanih, ljubih telesih, mestih: tu in tam »nov« starodaven obok ali skrita, mala, trdna, posvetna, priprta vrata (tebe navdušujejo); in butanje vedut skoz sprenevedajoča — se delajo, da so v sobna ogledala ogledujoča — okna, ko se vzpenjam na police (to mene očara).

Ti rahlo v Firencah, jaz po obmorjih Benetk. Ločena in metafizična.

Tako in zato sva se raje kasneje zmenila in se srečala v domači spalnici blizu kopalnice, razgreta od pouličnih znamenitosti in prôstosti.

In ti si vse bolj oživljajoče tradicionalno restavriral življenje z mano, jaz pa sem se nastavljala ujedanju in bi se kar do konca razmajala, da bi nazadnje potonila v enega od kanalov. S tabo skoz beneški vitraž v človeški baptisterij past! Obarvat vodo z vonjem po slanem semenu. In jest ribe in pit imena mest do nerazločene pijanosti.

Pirhi

Stori, reci, poizveduj. Spet še nekaj več. Da te lahko še vsaj enako zaslišujem, občudujem, zaobljubljam; učinkovito te za(je)bavam, sodelujem... Me pa raje ne hodi lažnivo zainteresirano povpraševat okoli balastov v moje brezrešnje, pobožne brezglasnosti o ljubezenskih plastnostih, ki, o, da bi se iz pesmi v povezana bitja zvalile božansko. Ali bi bil potem še ljubkovanja razseljenih lupin, votlin željan? Sva. S skrbjo se zadovoljujeva.

Ko me zato povabiš na koncert najinih poznanstev, je vselej doživetje, še vedno najboljše izživetje, preživetje. Le. Ne me fukat vselej le zblížano, nesebično in odlično, izvablajoče brez ran, v perfekciji odzivanj s tistimi nepomembnimi naslovi. Še maščuj, prekletu, neartikulirane stihe, sentimentalne ponovitve; v bizaren sonet me izpelji: o posvečenih izcedkih vulgarnih potenc sredi političnih in umetnostnih senc, ki strukturirajo strašno in stalno in sproti v banalno. Razbijaj me, olupi me do barve in oblike — oh, saj moreš, le prek ideološkega razbremenjevanja v izlite packe in v premišljeno mečkanje moraš. Z vsebinami me najbolj posiljuj oplojevalno. Bodi bolj jaz in jaz bom lahko bolj ti. Da zvem, kako ti je, ko po ljubljenju rečeš: Lepo mi je.

O ljubezni in poeziji

Že od davno te vse manj znošno in zanosno želim — še neznano drugače. Odganjam. Gnusijo se mi vsa, tudi to sporočilo o neizrekljivi želji v želji, o pomanjkljivosti, o zmuzljivosti odmikanj — nihče ne ve, pred katerimi, kako razraščeni zaslisanji. V vmesnosti med bližnjim in daljnim preskakujem v pregreti skladnji.

Nekje pač je uresničenje, ko po žrtvenem objemu bom vrhunsko razodetje tebe; prerezana, nepopisana, razgrnjena koža gluhozemskih naju. Razrešenih. Potem pa še izjemno ljubljenje brez izdajajočih sledi, nevidno besedovanju, neslišno opazovanju. Vljubezen vzetje. O, bog, kako pa potem spomin v telesu overovit. S čim?

Ne bi smela pisat živa v tvoji ljubezni: še o drugem v še prepraznem, o nebeških manah.

Privlačno in odvratno. Še v notranjosti dizajna poezije, iluzije, aluzije. Razpetost med nedojemljivo hrepenečim časom, ko te ni, in med sprotno zavozlanostjo prisotnosti. V ozadju: ironija, iskanja, pričakovanje in žejno žejno ciljanje v nastavljanju in kes.